

Jocs d'escacs amorosos

La història. París, avui. Cinc parelles, cinc romanços sentimentals entre dones i homes que volen i dolent, que no s'acaben de trobar a sí mateixos i als altres, dins l'intricat laberint amorós sexista, amb finals més o menys (in)feliços, al pur estil rococó, francès.

La pel·lícula. El parisenc Pierre Carlet Chamblain de Marivaux, per als còmics, dramaturg del segle XVIII, va inventar-se un seguit de comèdies al voltant del joc d'escacs amorós. Recordo la seva peça *El joc de l'amor i de l'atzar*, esplèndidament traduïda al català per Jordi Teixidor el 1993. I de què va la cosa? D'autèntic 'marivauxisme'. A saber: quan la màscara egoista s'imposa al lliure flux i reflux eròtico-afectiu. És a dir, ves en compte anant amb el cor (i els altres òrgans emblemàtics) a la mà. Emmanuel Mouret (Marsella, 1971) escriu i dirigeix aquest film-pastís 'Chantilly', potser un pèl massa ensucrat, lletós, aromàtic, incorporant pompes d'aire, de sabó, en una coreografia tan teatral com filmica. I si alguna vegada el terme 'francès' (i que ningú no s'obri la bragueta) té sentit, és aquest: dones i homes furgant l'entrecreix del company per bellumar en què pot acabar aquest absurd crònic que hem convingut anomenar Amor. El títol del film eleva a categoria d'Art el fet d'Estimar. Potser sí, potser no. En

qualsevol cas, Emmanuel Mouret s'ho passa teta bellugant les seves (patètiques) criatures dins el rectangle de la pantalla, convertida en esclavissadís tauler d'escacs. I per aconseguir-ho, compta amb la intervenció d'un extens planter de figures de l'escena francesa, des de la *Comédie-Française* a intèrprets estrictament cinematogràfics: de Pascale Arbillot, Ariane Ascaride, François Cluzet, Julie Depardieu, Louis-Do de Lencquesaing, a Élodie Navarre... Per

El arte de amar

Director: Emmanuel Mouret. Intèrprets: Emmanuel Mouret, Ariane Ascaride, Pascale Arbillot. França, 2011. 86'. Rambla Lleida.

tant, si alguna vegada es pot parlar d'un *soufflé* carregat d'ous i de nata, és aquest. Bon profit!

La imatge. Achille i Amélie buscant-se les pessigolles en el reduït espai domèstic d'una biblioteca en penombra.

La frase. "El cos és un reflex de l'ànima", avisa Boris. Ja hi som: on comença l'ànima i on acaba el cos? O a l'inrevés. El cos és nostre, o, al capdavall som només cos?

La recomanació. Estrictament reservat per a francòfils adelerats d'amor i de les seves mancances.